

HIỂN LINH (apparition)

Dẫn Nhập:

*Đối diện tử thần, trong nỗi đớn đau, Charles Beaudelaire, qua bài TĨNH TÂM trước đây, mời gọi con người tìm một hướng đi, đó là **hướng thượng và khiêm hạ**: Hãy "Lên bao lơn vòm trời! Mặc chiếc áo lỗi thời!", sẽ thấy **trong nỗi đau thương** vận hành trên mặt nước, dưới lòng nước âu, **tình yêu đang mỉm cười**. Trong bài thơ HIỂN LINH dưới đây, Victor Hugo, cũng đối diện với nỗi đau mất mát, trong bi quan tuyệt vọng **trong thấp thoáng bóng dáng tử thần**, ông lại **thấy bóng thiên thần hiển linh, bóng thiên thần của SỰ SỐNG nhiệm màu từ trời cao hiện xuống** đem cho ông "tình yêu âu yếm", vẫy chào đón mừng. Đó là một nhân sinh quan, một đức tin mà tinh thần Kitô giáo vẫn tuyên xưng: **"Thiên Chúa là Tình Yêu"**.*

Xin mời đọc để không bị quan trong cơn đại dịch:

HIỂN LINH

Tôi thấy thiên thần tà áo trắng muốt
Bay lướt qua đầu, chợt ngớt cơn đông,
Sóng biển khơi im ngay không gào nữa.
Hỏi: Thần đến làm chi giữa đêm khuya khoắt?
Thần trả lời: Ta đến đây để bắt hồn người.
Tôi sợ vì thấy đó là người phụ nữ
Chìa tay ra đón nàng, tôi đã run run:
Tôi còn gì nữa, hỡi thần!
Thần bay đi mất, tôi còn gì đây?
Thiên thần chẳng nói cho hay
Bóng mây chợt đến bao vây kín trời.
Sao thần vẫn cứ im hơi
Không cho biết đến từ nơi chốn nào?
Phải chăng Thần Chết hay sao?
Hay thần Sự Sống nhiệm màu xuống đây?
Bóng đêm phủ kín bao vây,
Niềm vui chan chứa lấp đầy hồn ta.
Thiên thần lên tiếng vang xa:
"Ta đem âu yếm, Ta là tình yêu"
Thiên thần giờ sao mỹ miều quyến rũ!
Văng trán kia rạn vỡ hơn cả ban ngày!
Trong màn đêm tối đặc dày,
Long lanh đôi mắt sáng tà ánh sao.
Bao nhiêu tinh tú trời cao,
Gắn vào đôi cánh vẫy chào hồn tôi.

***Ben. Đỗ Quang Vinh diễn dịch
bài thơ Pháp Ngữ dưới đây:***

APPARITION

*Je vis un ange blanc qui passait sur ma tête;
Son vol éblouissant apaisait la tempête,
Et faisait taire au loin la mer pleine de bruit.
- Qu'est-ce que tu viens faire, ange, dans cette nuit?
Lui dis-je. - Il répondit: - je viens prendre ton âme. -
Et j'eus peur, car je vis que c'était une femme;
Et je lui dis, tremblant et lui tendant les bras:
- Que me restera-t-il? car tu t'envoleras. -
Il ne répondit pas; le ciel que l'ombre assiège
S'éteignait ... - Si tu prends mon âme, m'écriai-je,
Où l'emporteras-tu? montre-moi dans quel lieu.
Il se taisait toujours. - Ô passant du ciel bleu,
Es-tu la mort? lui dis-je, ou bien es-tu la vie? -
Et la nuit augmentait sur mon âme ravie,
Et l'ange devint noir, et dit : - Je suis l'amour.
Mais son front sombre était plus charmant que le jour,
Et je voyais, dans l'ombre où brillaient ses prunelles,
Les astres à travers les plumes de ses ailes.*

Victor Hugo